

ת"פ 30692/03/14 - מדינת ישראל נגד פיטר בן גד בנשימול

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30692-03-14 פרקליטות מחוז מרכז נ' בנשימול

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
החלטה
פיטר בן גד בנשימול

לפני בקשת הנאשם אשר הוגשה לפי סעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1988 (להלן - "חוק סדר הדין הפלילי") להורות על הפרדת האישום השני מכתב האישום.

רקע.

כנגד הנאשם הוגש ביום 17.3.14 כתב אישום אשר ייחס לו שני אישומים (להלן - "כתב האישום המקורי"). במקביל לכך נתבקש מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, במסגרתה, הנאשם שוחרר בתנאים מגבילים. הנאשם יצא את הארץ ביום 23.11.14 ולא התייצב להמשך משפטו. בעקבות כך, ביום 11.2.15 ביקשה המאשימה להתלות ההליכים. ההליכים הותלו ואף הוצא צו מעצר לנאשם. הנאשם נעצר ביום 4.11.15 לאחר ששב לארץ, וביום 8.11.15 הוגש כתב אישום מתוקן הכולל אישום נוסף בעבירה של הפרת הוראה חוקית. ההליכים כנגד הנאשם חודשו. בדיון שהתקיים ביום 30.12.15 ביקש בא כוח הנאשם להפריד את האישום השני מכתב האישום. נוכח טיב הבקשה הוריתי על הגשתה בכתב. כמו כן איפשרתי למאשימה למסור תגובה מטעמה.

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם שלושה אישומים. הנאשם הינו ספר ובעל מספרה בבת ים.

על פי האישום הראשון, עובר ליום 3.3.14 הכיר הנאשם את הקטין י.ס (להלן - "י.ס") יליד 1998, עת הגיע לבלות עם חבריו במספרה. במרוצת הזמן נרקם בין השניים קשר אינטימי במהלכו נהגו הם לבלות ביחד, לקיים יחסי מין והנאשם נהג לקנות לי.ס מתנות. במהלך חודש יולי 2013, עת שהו הנאשם וי.ס בחופשה באילת, תקף הנאשם את י.ס על רקע חשדו כי "התחיל" עם אחר. במהלך התקופה בין חודש יוני 2013 לחודש ינואר 2014, עת המשיך להתקיים הקשר האינטימי בין הנאשם וי.ס, בכל עת בה היו השניים רבים, נהג הנאשם לשלוח לי.ס עשרות הודעות טקסט, להתקשר אליו ולאיים עליו כי במידה ולא ייפגש עימו יפרסם את תמונותיו ויספר אודות הקשר האינטימי ביניהם. בסוף שנת 2013 הודיע י.ס לנאשם כי אינו מעוניין בהמשך הקשר עמו. בעקבות כך, ביום 7.12.13, היכה הנאשם את י.ס באפו. בתקופה שבין סוף שנת 2013 ועד ליום 3.3.14 נהג הנאשם להטריד את י.ס בשיחות טלפון רבות, במאות הודעות טקסט בהן הרעיף על י.ס מילות אהבה והתחנן כי ייצור עמו קשר. הנאשם המשיך במעשיו אף על פי ש-י.ס הבהיר כי אינו מעוניין בקשר, ואף איים על י.ס כי אם לא יסכים להיפגש עמו יפרסם ברבים את טיב הקשר המיני ביניהם וכן תמונות שיאששו את דבריו, לרבות תמונות בהן נראה י.ס עירום. ביום 2.3.14 הגיע הנאשם לבית הספר בו לומד י.ס, רדף אחריו וניסה

לתקוף אותו. בגין מעשיו אלה מואשם הנאשם בעבירות של סחיטה באיומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, תקיפה בנסיבות מחמירות, הטרדה מינית והטרדה באמצעות מתקן בזק.

על פי האישום השני, בתחילת שנת 2012 העסיק הנאשם את הקטין י.ח. (להלן - "י.ח.") יליד 1998 בעבודות ניקיון במספרה. ביום הראשון לעבודתו, הובא י.ח. למספרה על ידי אמו. לאחר שאמו של י.ח. עזבה את המספרה פנה הנאשם לי.ח. ואמר לו: "אתה רוצה נזמין נערת ליווי ותעשה לי ביד?". י.ח. השיב בשלילה אך הנאשם שב ושאל: "אתה בטוח?". לאחר ש.י.ח. עמד על תשובתו, שאל אותו הנאשם: "יש לך שערות בביצים?" משהשיב י.ח. בחיוב, הציע לו הנאשם להיכנס עמו לשירותים כדי שהוא יגלח את שערותיו. סמוך לאחר מכן, באותו יום, שב הנאשם ופנה לי.ח. במילים: "אתה בטוח שאתה לא רוצה לעשות לי ביד?". הנאשם התנכל לי.ח. בכך שלאחר שסירב להצעתו החוזרת לבצע בו מעשים מגונים, הודיע לו הנאשם כי לא יבוא יותר לעבודה. הנאשם אף נמנע מלשלם לי.ח. את שכרו עבור היום בו עבד במספרה. בגין מעשיו אלה מואשם הנאשם בעבירה של ניסיון למעשה מגונה ובעבירה של הטרדה מינית.

על פי האישום השלישי, בעת הרלבנטית לכתב האישום המקורי היה הנאשם נתון בתנאי שחרור, על פיהם צווה לשהות במעצר בית והוצר לו לצאת לעבודה בתנאים שנקבעו. חרף ההליך שהתנהל נגדו וחרף ידיעתו כי הוא נתון במעצר בית חלקי עזב הנאשם את הארץ ביום 23.11.14, לא התייצב להמשך משפטו ושב לארץ רק ביום 3.11.15. בגין מעשיו אלה מואשם הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

בא כוח הנאשם עותר, כאמור, להפרדת האישום השני מכתב האישום. המאשימה מתנגדת לכך. מכאן הצורך בהחלטה.

טיעוני בא כוח הנאשם.

בא כוח הנאשם עותר בבקשה להפרדת האישום השני מכתב האישום. לטענתו, לא ניתן לצרף את האישומים הראשון והשני לכתב אישום אחד, הואיל ואין מדובר באותן עובדות או בסדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת. לשיטת בא כוח הנאשם אף אין מדובר בעובדות דומות. עניינו של האישום הראשון בעבירות שבוצעו בין החודשים יולי 2013 עד מרץ 2014 על רקע קיומה של מערכת יחסים רומנטית בין הנאשם לבין הקטין י.ס. ועל רקע סיומה, ואילו האישום השני הינו בגין עבירות שבוצעו לכאורה בתחילת שנת 2012 כנגד מתלונן אחר, בעת שזה עבד בעסקו של הנאשם. בא כוח הנאשם טוען כי בגין כל אחד מהאישומים מואשם הנאשם בעבירה של הטרדה מינית, אולם אין דימיון בין עובדות כל אחת מהעבירות. כמו כן טען כי צירוף האישומים יפגע ביעילות דיונית משום שאין זהות בין עדי התביעה בכל אחד מהאישומים.

טיעוני באת כוח המאשימה.

המאשימה מתנגדת לבקשה ומבקשת לדחותה. לטענתה הרקע לאישומים הראשון והשני דומה, הנסיבות דומות ומקום

ביצוע העבירה זהה, וכי על כן יש חשיבות בהצגת התמונה הכוללת בפני בית המשפט בעניינו של הנאשם ובגין כל אחד מהאישומים. המדובר בנאשם המואשם בגין עבירות שביצע עם נערים צעירים ממנו בשנים רבות, במסגרת מקום עבודתו, ותוך ניצול חוסר בשלותם או אי גיבוש זהותם המינית. באשר לאישום השלישי טוענת באת כוח המאשימה כי הפרדתו תחטא למטרת עשיית הצדק בעניינו של הנאשם.

דין והכרעה.

סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי מסדיר את נושא צירופם של אישומים לכתב אישום אחד, בקבעו כדלקמן:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על פי כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע."

כתב האישום כולל שלושה אישומים: האישום הראשון הוא בגין עבירות של סחיטה באיומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, תקיפה בנסיבות מחמירות, הטרדה מינית והטרדה באמצעות מתקן בזק אשר בוצעו כנגד הקטין י.ס בעת שהנאשם הכירו עת הגיע י.ס לבלות עם חבריו במספרה וניהל עמו קשר אינטימי, בתקופה שבין חודש יולי 2013 עד מרץ 2014. האישום השני הוא בגין עבירה של ניסיון למעשה מגונה ועבירה של הטרדה מינית אשר בוצעו כנגד הקטין י.ח בעת שזה עבד במספרה שבבעלות הנאשם, בתחילת שנת 2012. האישום השלישי הוא בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית אשר בוצעה בעת שכתב האישום המקורי אשר כלל את שני האישומים הראשונים הוגש, המשפט החל להתנהל והנאשם עזב את הארץ בזמן שהיה נתון בשחרור ממעצר בתנאים מגבילים.

עניינם של האישומים הראשון והשני בעבירות מין שביצע הנאשם כנגד קטינים שונים ובמועדים שונים, כאשר את הקטינים הכיר במסגרת מקום עבודתו. ממילא ברור כי אין מדובר באישומים המבוססים על אותן עובדות או שהם מהווים סדרה של מעשים הקשורים זה לזה עד כדי שהם מהווים פרשה אחת. יש לבחון, אפוא, האם האישום הראשון והשני מבוססים על "עובדות דומות".

בבג"צ 5283/98 חדר נ' הרכב כב' השופטים י' צמח, מ' נאור, מ' ארד שופטי בית המשפט המחוזי [פורסם בנבו] (להלן - "עניין חדר") אימץ בית המשפט העליון את דבריו של י. קדמי בספרו וקבע:

"כמוסבר בספרו של קדמי, אישומים המבוססים על "אותן עובדות" הם אישומים העוסקים "בגזרות שונות של פרשה אחת"; בעוד שהמאפיין אישומים המבוססים על "עובדות דומות" הוא "...דמיון" מבחינת העובדות, להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו"; ואילו הסוג השלישי עניינו ב"סדרת מעשים נפרדים - מבחינת הזמן והמקום - אשר קיים ביניהם חוט מקשר, ההופך אותם לפרשה כוללת אחת" (י' קדמי על סדר הדין בפלילים (כרך ב) [5], בעמ' 596). פרשתנו נכנסת לגדרו של הסוג השני. האישומים המיוחסים לעותר מבוססים על עובדות דומות, והשוני בטיב המעשים (שבמקרה האחד

המדובר ברצח ובמקרה השני בניסיון לרצח) אינו מעלה ואינו מוריד. זאת ועוד, התנאי בדבר "עובדות דומות" אין משמעו כי בין עובדותיהם של האישומים אין כל הבדל. כל שצריך להתקיים הוא מכנה משותף עובדתי. הווי אומר: די בכך שאישומים מבוססים על עובדות שרובן, או עיקרן, דומות כדי להכשיר את צירופם כאישומים המבוססים על עובדות דומות" [ההדגשות כפי המופיע במקור].

עיון בכתב האישום מעלה כי כל אחד מהאישומים הראשון והשני מייחס לנאשם עבירה של הטרדה מינית כלפי קטין, לצד עבירות נוספות. כך האישום הראשון מייחס לנאשם גם עבירות של איומים ואלימות כלפי קטין, והאישום השני מייחס לנאשם גם עבירה של ניסיון למעשה מגונה. על פי המבחנים שנקבעו בעניין חדר, אני סבור כי בחינת הדימיון שבין שני האישומים היא בחינה מהותית, במובן זה שדי בכך שמתקיים מכנה משותף עובדתי בין רוב העובדות או עיקרן. שני האישומים מתארים מעשיים שונים על רקע מיני כלפי קטנים, אותם הכיר הנאשם בעת שהגיעו למספרה שבבעלותו. בכך המכנה המשותף ביניהם והדימיון המכשיר את צירופם לכדי כתב אישום אחד. פער הזמנים בין האירועים נשוא שני האישומים, כמו גם העובדה כי כל אחד מהאישומים כולל עבירות נוספות ושונות, אינם מהווים משתנים המשנים את הדימיון העובדתי בפני הדברים.

עם זאת, אף אם לא נמצא פסול בצירוף האישומים בכתב אישום אחד, עדיין יש לבחון האם יש מקום להפרדת אישומים משום עיוות דין לנאשם או פגיעה בהגנתו.

בניגוד לטענת הסניגור המצדדת בהפרדת האישומים משום יעילות דיונית, אני סבור כי יעילות דיונית, לרבות לשם חיסכון בזמן שיפוטי, תתקיים דווקא בבירור משותף של האישומים כמקשה אחת. העובדה שלא מתקיימת זהות בין עדי התביעה אינה מעלה או מורידה בעניין זה, ולו משום שאין מדובר בעדים רבים. באשר לחשש כי בירור שני האישומים בהליך אחד יגרום להתמשכות ההליכים בעוד שהנאשם משוחרר בתנאים מגבילים, אכן עשוי להיות לשיקול זה משקל והוא עשוי להוביל להפרדת אישומים במקרים מתאימים. אולם במקרה דנן בו הנאשם נתון תחת תנאים מגבילים בגין שני האישומים הרי דווקא פיצולם של האישומים עשוי לגרום להתמשכות הליכים בלתי רצויה. כמו כן ולפי שממילא לא נטען הרי שאין לחשוש אף מפגיעה בהגנת הנאשם משום קושי בצורך להתגונן בעת ובעונה אחת כנגד שני אישומים.

בא כוח הנאשם אמנם לא טען כי צירוף האישומים יוביל לפגיעה בהגנות הדיונית עקב החשש להשחרת פניו של הנאשם, טענה המועלית על פי הרוב והשכיח בבקשות מסוג זה מצד סניגורים, וטוב שכך. בעניין זה די בכך שאפנה לדברי בית המשפט העליון בעניין חדר שאזכר לעיל:

"ככלל, ובהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכויי שגירסתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית-המשפט. מן הבחינה הזאת פרשתנו אינה יוצאת-דופן. משפטו של העותר אמור להתברר בפני שלושה שופטים של בית-המשפט המחוזי, וחזקה על השופטים - כי מן מקצועיותם וניסיונם - שידעו להכריע בדבר עצם אשמתו של העותר ומהותה, בכל אחת מן הפרשיות, על יסוד התשתית הראייתית שתונח לפניהם".

סיכומו של דבר ולפי שהמגמה היא להתיר צירוף אישומים כאשר אין בכך לקפח הגנתו של הנאשם (וראו בעניין זה בספרו של י. קדמי, **על סדר הדין בפלייליים**, עמ' 944), הרי משמתקיים דימיון עובדתי בין האישום הראשון והשני, אף אם כללי, כפי שהוסבר בפירוט לעיל, ובאין חשש לגרימת עיוות דין לנאשם, אין מקום להורות על פיצול אישומים אלה לשני כתבי אישום ולהפריד הדיון בהם.

על כן, אני דוחה את הבקשה להפרדה בין האישומים.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ו, 31 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.